

den nye sikkerhedspolitiske situation i vore nærømråder. Denne redegørelse, som også kommer til at omfatte WEU, vil være færdig i forårets løb. Og her vil jeg da sige, at tingene ændrer sig undertiden også til det bedre.

Jeg tror, det er et års tid siden, vi havde en debat sidst her i salen om WEU. Ved den lejlighed agiterede, virkede, talte Venstre ivrigt for, at nu skulle vi så snart som muligt – og det skulle være i forbindelse med EU-parlamentsvalget i 1994 – gennemføre en folkeafstemning om WEU.

Nu – og det vil jeg gerne rose Venstres ordfører for – lyder det, at nu har vi brug for debatten. Nu tager vi os tiden, og så må vi jo, hvis det viser sig nødvendigt, stemme efter regeringskonferencens afslutning.

Det er rigtigt, som det er fremhævet, at kun Danmark kan bestemme over de danske forbehold. Det er også rigtigt at slå fast, at forbeholdene kun kan ændres ved en ny folkeafstemning. Men jeg synes, det er rigtigt så også at føje til, at det er klogt – med grundlag i Edinburgh-Afgørelsen og Maastricht-Traktaten – at holde øjne og ører åbne for den europæiske udvikling. Det har vi i hvert fald i regeringen en oplagt forpligtelse til.

Jeg vil gerne takke hr. Uffe Ellemann-Jensen for bemærkningen om Baltikum. Jeg er enig med ham i betragtningerne vedrørende Lomé. Det er en trist og kortsynet politik, visse af de europæiske lande her fører. Det vil forhåbentlig også være til at ændre i de kommende uger. Danmark er klar til at gøre sit.

Med hensyn til Rusland må jeg altså gøre hr. Uffe Ellemann-Jensen opmærksom på, at dette synspunkt om, at der ikke skal dannes nye skillelinjer i Europa, jo ikke er en særlig idé, som jeg går rundt og har. Nu nævnte jeg ikke synspunktet i dag, men det er jo det, som er NATO's synspunkt. Jeg vil gøre opmærksom på, hvad NATO sagde fra sit sidste møde den 1. december, hvor det udtrykkelig slås fast, at NATO's udvidelse, når den sker, vil blive gennemført som led i udviklingen af en bred og omfattende europæisk sikkerhedsarkitektur baseret på ægte samarbejde med hele Europa. Og det føjes til som et hovedsynspunkt: Udvidelse vil ikke true nogen, men vil styrke stabilitet og sikkerhed i hele Europa.

Til hr. Keld Albrechtsen vil jeg sige: Ja, vi skal føre debatten med modstandere og med tilhængere. Jeg er klar til at diskutere EU-spørgsmål med hvem som helst. Netop nu er det tiden til

debat, udvikling af ideer og analyse, og den foregår. Den foregår her i dag, det vil sige med hr. Albrechtsens ivrige deltagelse. Den vil foregå på fredag. Også det ser jeg frem til. Den foregår i Folketingets Europaudvalg. Den foregår i Rådet for Europæisk Politik, i presse og offentlighed, heldigvis nu også i stigende grad i partierne, og alt det er godt.

Men forhandlingerne om Danmarks kurs foregår her i Folketinget. De kan ikke foregå andre steder, og de bør ikke foregå andre steder. Folketinget må forhandle, regeringen må forhandle med Folketingets partier. Det er her, den europæiske politik fastlægges.

Jeg vil gerne for min del takke ordførerne – som det også er sket fra anden side – for en debat, som, synes jeg, bidrager til nyttig afklaring på vej frem imod de forhandlinger, som regeringen og Folketingets partier skal føre til efteråret.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg opfordrede ved debattens start for nogle timer siden regeringen – statsministeren og udenrigsministeren – til klart at tage afstand fra fortolkningen af den dagsorden, som regeringen har foreslået sammen med Venstre og De Konservative, den fortolkning, som hr. Uffe Ellemann-Jensen lagde grunden til, nemlig at nu åbnes der for, at forbeholdet omkring Vestunionen og sikkerhedspolitikken skrider.

Jeg må jo desværre sige efter at have lyttet meget omhyggeligt til det, statsministeren og udenrigsministeren sagde her for et øjeblik siden, at det, som jo faktisk var udenrigsministerens ord, var, at han mente, at Venstre sidste år var gået for hurtigt frem med hensyn til at ophæve dette forbehold. Og udenrigsministeren havde ikke brudt sig om, at det gik så hurtigt. Nu har han fået tempoet sat ned, sådan at det kommer til at vare et par år at få dette forbehold slebet helt ned. Det passer bedre til udenrigsministerens temperament.

Men i indholdet er det jo det samme. I indholdet er det jo hr. Uffe Ellemann-Jensen, som dermed får sin vilje om end i et langsommere tempo. Derfor må jeg sige – og det er så til statsministeren, der hævder, at det ikke er hr. Uffe Ellemann-Jensen, der har skrevet denne dagsorden: Det er jo muligt, at den er skrevet på hr. Fichs skrivemaskine. Det, som jeg her lige har sagt, belyser jo da i hvert fald uden for enhver tvivl, at hr. Ove Fich har været pennefører eller skri-